

Calderon 2.

avagy felségáruláshoz bricsesz dukál

*fine
selection*

O N S A I

O N S A I

Calderon 2.

avagy felségáruláshoz bricsesz dukál

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2013

Ajánlás

*Ajánlom ezt a könyvet Anna lányomnak,
aki vasárnapi ebéd után lelkesen mosogatott,
hogy mihamarabb kész legyen a regény,
és akinek kuncogása kihallatszott a szobájából,
amikor a kéziratot olvasta.*

*Szeretettel ajánlom továbbá minden kedves Olvasómnak,
aki épp az élet árnyékosabb oldalán jár.
Egy jó könyv, egy tiszta szív...
és a világ máris derűsebbnek hat.*

Köszönetnyilvánítás

A regényírás ugyan magányos dolog, de a szerzőt el is kell viselni. Köszönöm ezt a könyvet a családtagjaimnak, akiket néha elfelejtek visszahívni telefonon.

Köszönöm a Könyvmolyképző Kiadó munkatársainak, akik az utolsó utáni percben leadott kézirat láttán sem vérnyomásgyógyszereket szedtek, hanem profi és gyors munkát végeztek, külön köszönöm szerkesztőmnek, AncsaT-nek.

Hálás vagyok a könyvesbloggereknek, akik az első kötet kapcsán annyi érdekes kérdést felvetettek, nélkülük sosem mesélek ennyire lelkesen.

És végül, de nem utolsósorban köszönöm az Írókörnek, és azoknak a szerzőtársaknak, akikkel a nyári, kerkakutasi táborban vertük a billentyűket, közösen izzadva, közösen nevetve. A magányos írós létből így közös élmény lett.

I. rész,

amelyben Calderon rájön, jobb körökben
a hazaárulás bocsánatos bűn,
ámde az udvariatlanság soha

CALDERON KAPITÁNY A BÉKANYÁL KUTATÓHAJÓ FEDÉLZETÉN
Ült az ebédlő parancsnoki asztalánál, és udvariasan kavargatta a kávéját. Három mozdulat jobbra, kiskanál ki, megkocogtatni a fehér csésze peremét, majd három kavarási balra, és újra ki a kiskanalat. Úriember így kávézik, még akkor is, ha huszonöt nő üvölt vele.

Calderonnak két hét sem kellett ahhoz, hogy ráébredjen, az anarchisták kedélyes úrturisták két tucat felbőszült anyához képest. Ezen már csak a kávé segíthet, és a megnyugtató mozdultató sorozat, úriember ugyanis nem szúr le hölgyeket.

Amikor Őfelsége a Wellston roncsaihoz tartott, Oregon admirális sürgősen kinevezte a Békanyál parancsnokának. Calderon átszállt a hajóra, és eleinte nem foglalkozott a legénységgel, hanem gyógyult, és nyugtalanul várt, figyelte a híreket, hogy látja-e az apja, Eterno Ferrero gróf tradicionális lefejezését.

Az öreg azonban zseniális túlélő volt, úgy tűnt kimagyarázta, miért párbajozott egy másik Ház fejével, miért gátolt egy katonai akciót, és hova tűnt a fiatal kapitány oly sürgősen a császári kegy

elől. Calderon lassan leszokott róla, hogy minden közelben elhaladó hajót gyanakodva figyeljen, hátha császári bérgyilkosokat hoz. Ha Őfelsége megtudja, hogy ő, a Ferrero Ház valódi, bár elkóborolt elsőszülöttje, és ráadásul még nemeshez méltatlanul dolgozik is – hát, élete rövid és dicstelen véget ér.

Eltelt ez a két hét, és nem történt semmi, túlélte, hogy nemzeti hős merészelt lenni, így új célra kezdett koncentrálni, a hajó költségvetésére. Ennek folyományaként ma reggel berontott az étkezőbe a nőkből álló tisztikar és tudósgárda, hogy a problémamegoldás szokásos módszereként védtelen férfiakkal ordibáljon. Jelen esetben vele.

– Nem tilthatja meg, hogy a fiam felhívja az apját! – Illira Sod űrcsillagász még kiabálás közben is gyönyörűen festett; kékre fecskendőzött szeme és fekete, vastag szálú haja félévi fizetésébe kerülhetett. A legszebb tudósok egyike volt. Nem csak a hajón, az egész világegyetemben.

Az asztalt körbefogták a nők, Calderon pedig újra megkeverte a kávéját. Három keverés jobbra, kanál ki, kocogtatás, három keverés balra, kanál ki, koccantás, és eszébe sem jutott megbámulni a gyönyörű szempárt, melynek fehérjét apró kék virágminta díszítette.

– A megszólításom *uram*, Sod professzor! Attól, hogy polgári kutató státusza van, még tartsa be, kérem, a katonai előírásokat.

A nők csapatostul körbefogták az asztalt, egyedül Lena Alion navigátornő ült le közömbösen. A cinikus, tüskés hajú, negyvenes nő gúnyosan elhúzta a száját a megszólításpontosításra, de csöndben maradt. Ő irányította a hajót, ha nélkülözték a kapitányt, és a legénység fegyelmén meglátszott, mennyire nem érdekli a szabályzat. Calderon érkezése előtt még egyenruhát sem hordtak a fedélzeten.

– Nézze, parancsnok, Rory kezelhetetlen! – csattant föl Illira Sod. – Egy tizennégy éves gyereknek szüksége van az apjára, ez az

a kor, amikor a Világégés és más idióta játékok helyett a felvételi pontszám számít! Legalább heti kétszer kell, hogy beszéljenek, vagy a fiam szétszedi a hajót.

– Akkor hívja fel a hajót a kedves apa, és fizesse ő a számlát. Ritkán vagyunk bolygóközben, a mélyűrből túl drága a beszélgetés. Harminc gyerek, heti kétszer két óra, az havonta majdnem ötszáz óra csevegés. A hajó havi költségvetésének egytizede.

Hatalmas felzúdulás volt a válasz:

– Mit képzelsz? Mindig is így beszéltünk!

– Nem szakíthat szét családokat!

Calderon ingerülten felnézett. Úgy érezte, hogy a Ferrero Ház összes játszmázása sem annyira bonyolult, mint meggyőzni eme hölgyeket a telefonszámláról.

A Békanyál a Családbarát Űrhajó Projektben lévő kutatóhajók közé tartozott. A flotta nem akarta, hogy a költséges katonai kiképzés után a nők a gyerekszülés miatt kiessenek a szolgálatból, az apák meg naprendszerhez legyenek kötve a családjuk miatt, így megteremtették a közös élet lehetőségét, olyan hajókat, ahol a családok együtt lakhattak. Calderon gyanította, hogy a végrehajtást végző Fay nemes igencsak komoly előítélettel viseltetett a program iránt, legalábbis az Ugrópatkány, Kisbolha és hasonló hajónevek erről tanúskodtak. A Békanyál még szerencsésen megúszta, ahogy eddig a leselejtezést is.

A hajón harminc gyerek élt, a kicsik három-négy évesek lehetek, a nagyok még nem töltötték be a tizennégyet. Utána a gyerekek szinte mind a flotta előkészítő iskolájába kerültek. A hajó borzalmas műszaki állapotban volt, de Calderon már értette, hogy miért nem technikai fejlesztésre, hanem játékokra, virtuális programokra költöttek hatalmas pénzeket: a kiskorúak egyszerűen örjítőek voltak.

A százszemélyes, háromszög alaprajzú, kétszintes hajót fegyelmezett felnőttekre tervezték, nem totyogó, zsbongó, rohangáló, göllerező kölykökre. Calderon maximálisan megértette a megszökött férje-
ket. Az ember a saját gyerekével még talán boldogul, de a másé rop-
pant idegesítő.

– Hogyan hívjam fel a kollégista lányomat? – mondta kétségbe-
esetten Mina Dei-Anang, egy magas, fekete bőrű, izmos nő. Való-
színűleg lombikbébi lehetett, és a szülők az afrovérvonal erősítését
kérhették csillagászati összegekért. Az ilyen szép, széles ornyereg
ritka nőknél. – Ő nem tud hívni, nincs pénze rá!

– Ugyanúgy, ahogy más szülők a flottánál: a zsoldjából – felelte
türelmesen Calderon.

Pillanatnyilag a legkisebb gondja volt ez a beszélgetés. Az apja
a császárral játszmázik, ráadásul azt ígérte, hogy személyesen megy
felderíteni a Sexerteket. Vajon anya mit szól majd ehhez? Egy
Ferrero családban nincs veszekedés, mindig minden rendben van,
legföljebb néha valaki pár hétre egy lakatlan holdon találja magát,
hogy eltűnődhessen a lét értelmén, vagy inkább Elena grófné hal-
talmán. Anya a Yani Házból származott, ami ősi ausztrál nyelven
békét jelent, és tényleg ez volt a legnyugodtabb Ház mind a nyolc
közül. A konfliktusokat nyílméreggel oldották meg, gyorsan és ele-
gánsan. De a szülei nagyon szerették egymást, így ritka volt, hogy
halálos sebet okozzanak. Bár ki tudja, hogy reagál anya, ha apa be-
leavatkozik megint a nagypolitikába, ahogy a Kawasa-mocsárnál.

Calderon maga elé bámult. Várnia kell, ennyit tehet. És per-
sze pénzt kell szereznie. Végre megtudja, milyen munkát végzett
a Hallasi-kastélyban. Holnap bírálják el a pótköltségvetést.

Vajon sikerül? Kap némi pénzt a Békanyálra? A nemesek gyakran
nem a hajókat támogatják, hanem a kapitányokat. Az új kinevezésekor

beadott egy módosítást, amiben hajónévként a Wellston helyett a Békanyálat jelölte meg. Kiskapu a rendszerben, de talán beválik az ötlet.

Ha sikerül kijavíttatni a hajót, akkor eljut a hadgyakorlatra. Ó, bárcsak Sexert merényletet tervezne! Ha így lesz, ott kell lennie, és persze tennie valami hősiességét. És utána... Nyelt egyet, Tainára gondolt, a fekete hajzuhatagra, a szétnyíló kimonóra, és arra a meleg szájra. Talán sikerül rávenni Őfelségét, hogy adjon egy jelentéktelen kismemesi címet a lánynak. Az Ősökre! Akkor nőül vehetné. Ennyire nőt még nem kívánt. Életét adná a császárért, ha előtte elhálhatná ezt a nászéjszakát!

– Figyel egyáltalán?!

Nem, Calderon nem figyelt, de azért rutinosan hümmögött. A volt anyósán, Ellán edződött, kiválóan végszavazott akkor is, amikor a gondolatai elkalandoztak.

– Oregon admirális nem fogja eltűnni, hogy megtiltsa a beszélgetést! Követelem, hogy hívja fel az admirálist! – Illira Sod túlkibált mindenkit.

– Kérem, hagyjuk a telefonálást, inkább írjanak neki feljelentő levelet. Az olcsóbb.

– Legyen megértő, parancsnok – bűgta hirtelen az egyik tüzértiszt, Dejneka, és a füle mögé simította szőke haját, majd az asztalra támaszkodott. – Még nem is mondtam, mennyire hálásak vagyunk, hogy nem kérte vissza a kapitányi szobát a vezérlő melletti lakrészben, és ott maradhatott az óvodás csoport. Maga meg egy apró szobában nyomorog.

Dejneka előrehajolt, a mélyen kigombolt egyenruha így már semmit sem bízott a fantáziára. Calderon kezében megállt a kiskanál a meglepetéstől, és hitetlenkedve bámulta a formás melleket.

Most komolyan? Szexuálisan zaklatják? Őt? A kapitányt?!

Alion navigátornőre nézett, de a helyettese rezzenéstelen arccal meredt a semmibe, és eszébe se jutott megmenteni felettesét a ki-buggyanó keblektől.

Hiba volt kimutatni a meglepetését, mert a nők fele egy szemvil-lanás alatt stratégiát váltott.

Calderon érezte, hogy már nemcsak ő, de az alkarjára szíjazott kard is ingerült lesz, ahogy Dejneka búgó hangon monológba kezd, azt ecsetelve, mennyire örülnek, hogy a Békanyálra jött, és *igazán hálásak* minden intézkedésért, amivel a hajót meg akarja menteni.

Calderon elhúzta a száját. Ezek a katonalányok megszokták a ki-kötői gyors szexet, a váratlan kalandokat. Ha az eddigi kapitányokat is sikerült belerángatni a játszmába, nem csoda, hogy ilyen állapotok uralkodnak a hajón.

– Befejeznéd? – sziszegte Illira Sod Dejnekanak, aki azonban a füle botját se mozdította.

Calderon beleivott az algakávéba, de az pontosan olyan pocsek volt, ahogy szokott, sajnos, ezen a legelegánsabb kevergetés sem változtatott. Gyanította, csak várnia kell, és a tudósok meg a katonák egymás torkának ugranak. Szinte háborús ellentét volt a két csoport, az irányítást és a technikai felügyeletet ellátó flottatisztek és a tudományos munkát végző csillagászok, asztrofizikusok, mikrobiológusok között. Szinte mindennel kapcsolatban ellenkező véleményen voltak. Most is, ahogy a katonák szexüzem módra kapcsol-tak, a tudósok kínosan feszengtek miattuk.

Dejneka még jobban előrehajolt, kis híján ráhasalt az asztalra.

Calderon összeszorította a száját; nem, egy úriember nem tesz dehonesztáló megjegyzést egy hölgyre. Még akkor sem, ha az illető hölgy valószínűleg nem ismeri ezt a jelzőt. Megint oldalra nézett,

segélykérő pillantást vetve a navigátornőre, de Lena Alion most is hallgatott, és enyhe gúnnyal figyelte. Úgy tűnt, arra vár, Calderon hogyan oldja meg a helyzetet.

A kard egyre ingerültebb lett, Calderon érezte az elméjében a lény dühét.

– Begombolkozna? – mondta hűvösen a tisztnek.

A kimért hangra Dejneka incselkedve oldalra fordította a fejét, és nevetett:

– Kapitány, maga nagyon frusztrált!

Kuncogtak rajta, és a hajukba túrtak, a mosolyok meleg éjszakákat, testnedvektől sikamlós öleléseket ígértek. Nem a telefonálási jogért, hanem mert élvezték, hogy játszanak, végre igazi nők egy jóképű férfi mellett. Mióta a hajóra lépett, azon versenyeztek, ki viszi ágyba elsőnek, de ennyire nyíltan még sose mertek felkínálkozni.

A kard ingerülten az elméjébe nyomult, és felerősítette az érzék-szerveit. Megérezte a testek illatát, ezer emléket idézett a sok női szag, a hajápolók, virágillatú kézkrémek bódító egyvelege. De nem vágyott rájuk, nem akarta érinteni ezeket a nőket, az az egy járt a fejében, akit nem kapott meg, akinek narancsillata végül sosem keveredett az övével, a kimonó sosem hullott a földre.

Fölé magasodtak, és egyre közelebb jöttek. Ez egy másik emléket is felébresztett benne, a Wellston kapitányi szobája jelent meg előtte, a füledt levegőtől izzadó, összezárt tisztikar, ahogy lenéz rájuk a szekrény tetejéről, félig transzban guggolva, és a villanás, ahogy a kard, ez az ösztönlény önként mozdul, Taina felé csap, és az egység érzete, hogy ők ketten a karddal egyek, mindig is ismerték egymást, és mindig is fogják, még a halálon túl is, mert ez az igazi kötelék, ez az egyetlen valóság, az igen-nem szépsége, ahol nincsenek halvány árnyalatok, csak a napfény élessége, és az árnyék sötétsége,

a harc egyszerűsége; érezte a felébredő kardot az elméjében, keze ösztönös mozdulattal nyúlt az alkarra szíjazott barát után, hogy kioldja, újra táncoljanak, újra harcoljanak, csurranó vörös vér szegélyezze az útjukat...

– Kapitány? – Alion navigátor kemény alt hangja szinte berobbant az elméjébe.

Calderon hirtelen felocsúdott. Kizökönt a transzból, a kardszer-tartás mély egyesüléséből.

Az asztalon feketén csordogált a kiömlött kávé, talán egy hirtelen mozdulattal sodorhatta le a csészét, ami még csilingelt a fémpadlón a nők meglepett csendjében. Keze az alkarján volt, már felhúzta a zubbonya ujját, hogy kiszabadítsa a kardot.

Mélyet lélegzett, hogy megnyugodjon. Összeszorította az állkapcsát, és fegyelmezni próbálta a kardot.

Az első egyesülés után egy hónapig naponta ki kéne mondani a kard nevét, és transzban harcolni pár órát, ez a kötelező minimum, hogy ne őrüljön meg, és uralni tudja a fegyvert, de még egyszer sem tudta megtenni. Olyan kicsi ez a nyomorult hajó! Egyetlen sporthelyiség az edzőterem, telezsúfolva női edzőpadokkal, és óvodásoknak való kismotorokkal. A szobája pedig egy kilenc négyzetméteres luk, szinte a kardot se lehet kinyitni benne, nemhogy lépéskombinációkat gyakorolni!

– Miért ilyen merev, kapitány? – Dejneka még mindig mosolygott, fogalma sem volt róla, hogy az életével játszik. Már nem az asztalra támaszkodott, hanem a kapitány mellé lépett. A kard megmoccant a közelségre, és újra le akarta szúrni. – Ha a hajót lehetetlen megmenteni, legalább érezzük jól magunkat még fél évig.

Calderon megköszöri a torkát, felállt, aztán megigazította a zubbonya ujját, visszahúzta az arasznyi kardmarkolatra. A lényt

egy fémbetetés szíj szorította össze, és Calderon rájött, ez nem csak a rögzítésre jó, hanem magát a kardot akadályozza meg a spontán kinyílásban.

– A hajó kiadásait minimalizáljuk. Pályáztam császári pénzekre. Három hónap múlva kész kell lennie a javításnak. Önöktől csak annyit kérek, ne akadályozzák a munkámat.

– Mi nyitottak vagyunk – felelte halk sóhajjal Dejneka, és beharapta az alsó ajkát. Nagyon nyitottnak tűnt.

Le fogja szúrni. Még egy centit közelebb jön, és leszúrja!

– Jaj, hagyd már abba! – csattant föl Illira Sod.

– Hogyan akar pénzt szerezni, uram? – kérdezte tétován az egzotikus orrú Mina Dei-Anang.

Calderon figyelt arra, hogy a hangja fegyelmezetten csengjen, bár a tarkója lüktetett, a kard pedig ki akart törni a tokjából.

– Holnap eldől a pótköltségvetés, amit nemesek osztanak szét. Eredetileg a Wellstonnak lobbiztam, és mivel nemzeti hősök, meg is kapják majd az összeg nagy részét, de talán nekünk is csurran-cseppen belőle. Pár hét múlva döntenek a kiegészítő költségvetésről. Ezt már katonák bírálják el, és a problémás technikai állapotra adnak támogatást. Nálunk rosszabbul egy hajó sem áll.

Dejneka erre elfelejtette, hogy csábító úrdémont játszik, és peremvidéki tahó módjára fölhorkant:

– A műszaki pénzt még egyszer sem kaptuk meg! Ez egy vacak kutatóhajó, azt inkább a harci egységeknek adják.

– Vacak az anyád! – csattant föl Illira Sod úrcsillagász. – Pótolhatatlan tudományos munkát végzünk!

– Hölgyeim! – szólt közbe Calderon, de senki nem figyelt rá. A katonai személyzet azonnal összeveszett a tudósokkal. A szavakból kiderült, a katonák parkolópályán érezték magukat, és valahol

jogosan, mert egy jelentéktelen, alacsony presztízsű hajón szolgáltak, innen nem volt előléptetés.

– Tudományos munka?! Néhány publikáció, amiért pénzt se kapott a hajó! Inkább a hivatalos méréseket végeznék a hülye kutatások helyett, megint lecsúsztunk egy csomó pénzről!

– Az én hibám, hogy leállt a hajtómű?! Ha rendesen karbantartanátok a hajót, odaértünk volna a napkitöréshez! Azt a mérést egy idióta is el tudta volna végezni!

– Egy idióta biztosan, de neked a négy doktoriddal se ment!

Calderon újra Lena Alion navigátorra nézett. A tüsi hajú, zömök nő most sem szólt közbe. A köznépből származhatott, a kreol bőr, keletiesen keskeny szem, széles járomcsont sok hajdani népgénkészletét hordozta, átlagos és unalmas külseje mögött azonban egy karakán, erős nő rejtett, Calderon érezte ezt, és azt is, hogy ez a vérbeli katona még várakozó állásponton van, egyelőre csak megfigyeli.

Calderonnak elege lett. Úgy vélte, ez nem hadihajó, hanem egy rossz vicc, a katonai fegyelem teljesen hiányzott, és hiába tudta, hogy másként kéne kezelni a helyzetet, a telefonszámla egyszerűen nem volt az a kategória, ami felébresztette volna benne a Játékot.

– Befejezték? – kérdezte hűvösen. Meg se hallották. – Alion navigátor, teremtsen rendet!

– Ön a parancsnok.

– Igen, és épp most adtam parancsot – felelte gorombán Calderon. A lénytől annyira lüktetett a tarkója, és szinte viszkedett a karja a szíj alatt, attól félt, a kard kinyílik a rögzítőszíj fém kupakja ellenére.

A navigátornő csak egy gúnyos pillantásra méltatta, majd a szájába dugta két ujját, és fülsértően éleset fütytyentett. Azonnal csend lett, mintha elvágták volna a vitát.

– Megértettem az álláspontjukat. Köszönöm a tájékoztatást – mondta Calderon. – A szolgálatban lévők, kérem, fáradjanak utánam. Nyolc óra, át kell venni a hidat.

– Még nem is reggeliztünk! – Mina Dei-Anang értetlenül nézett rá.

– A diéta roppant egészséges dolog. És mellesleg a késésért feyelmit adok.

Calderon biccentett, és hátat fordított, ki akart menni az étkezőből, de Illira Sod utánakiabált:

– Egy pillanat, uram! Akkor törli a tegnapi estét parancsot? Szabad a holohívás?

– Dehogy. Nézzen végig rajtam! Úgy festek, mint aki hisz a demokráciában?

– Tessék?!

– De uram!

– Várjon, parancsnok!

Calderon nem törődött a hangzavarral, kiballagott a helyiségből. A belső téren felsóhajtott, és a négy csenevész tujára bámult. Úriember nem szúr le nőket, ugye?

* * *

Taina kecsesen megemelte a teáskannát, és az aranylő folyadékot beleöntötte a barna csészébe, melyet a jóképű, szőkére festett hajú szamuráj tartott. Tudta, hogy a férfi érdeklődve figyeli minden mozdulatát, a kivillanó csuklóját, a finom meghajlásokat, a nyaka ívét a ruha alatt, ahogy a többiek is, a Hirozi-ág férfi tagjai.

A Mamamoto-kúria legszebb teraszán tartózkodtak, a mahagónivörösre lakkozott hajópadlón egyszerű, vajszerű párnák heverték,

azon ültek a tradicionális öltözetet viselő szamurájok. Előttük a térdmagasságú, hosszú, rusztikus asztalon teáscsuprok álltak. A csendes, délutáni szellő frissen nyírt fű illatát hozta a parkból, és a közeli bambuszágak alatt madarak füttyögtek. Azonban a zen kert szépsége most nem vonzotta a pillantásokat, még a három kékes árnyalatú bazaltkő sem. Taina hiába sütötte le a szemét, a bőrén érezte a férfiak tekintetét.

Nagyapa őt kérte felszolgálni a megbeszélés alatt, és Taina ingerülten arra gondolt, hogy igen nagy bajban van a hazája, ha nagyapa az Illatos bolygók autonómiájának kérdését kizárólag harminc nőtlen szamurájjal tudja megvitatni. Hátrébb húzódott, és alázatosan a sarkára ült, miközben lesimította térdén a barackszínű selyemkimonót.

– Látogasd a múltat, hogy megismerd a jövőd – mondta épp nagyapa, aki a japán közmondások kiapadhatatlan kútforrása volt. – Ha megértjük a múlt hibáit, a korábbi téves politikai lépéseket, akkor most talán sikerül elnyernünk az önállóságot.

Taina mélyet lélegzett, hogy ne ásítson. A Wellston óta rosszul aludt, minden éjjel a lézerharcra álmódott, sikolyokkal és égett hús szagával. Talán mégis beszélni kellett volna egy pszichológussal, ki tudja.

– Ha a Sexert Ház nem lázad fel, akkor a császár aláírta volna a dokumentumokat. Már minden elő volt készítve – mondta épp Takoma bácsi a múlton merengve. – A történelem áldozatai voltunk.

Taina kedvelte a hatvanéves, szikár férfit. Talán mert Mamamoto nagyapa kifejezetten utálta az öccsét. Takoma bácsi nem teljesítette a kötelességét, soha nem nősült meg, a férfiszerelmet részesítette

előnyben. Botrányos élete mellett botrányosan jó harcos is volt. A Sexert-lázadás után az Illatos bolygókon háború dúlt, számos szamurájsaládot likvidáltak, köztük a teljes Tivesgei-ágot is. Takoma akkor összeszedte a kiközösített, *egyoldalú érdeklődésű* szamurájokat, és megszervezte a Yaoinak gúnyolt csapatot, ami sok nőt és gyereket kimenekített vagy elrejtett, amíg a Kétéves háború tartott.

– Nyomorult Sexertek! – vetette közbe Mamamoto nagyapa, mintha a harminc éve történt lázadás mai sérelem lenne. Neki talán az is volt. – A múlt nem ismétlődhet meg! Nem hagyhatjuk! A fiatal báró nem fér a bőrébe, ha bajt kever, akkor az kihat miránk is.

– A császár soha nem akarta aláírni az egyezményt. Ha a Sexertek akkoriban győznek, megadták volna az önállóságot, és lehetne sógununk, ezt ne feledjük! – vakkantotta az öreg Hirozi Gouki családfő, egy töpörödött, bottal járó vénember.

Taina meglepődve felnézett, erről még sose hallott, álmosága azonnal eltűnt. Sógun az Illatos bolygókon? Katonai vezető? Szédítő lehetőség a népe számára, befolyás terén majdnem egyenrangúak lennének a nagy Házakkal, hiszen egy sógun alatt talán egyesülnének az Illatos bolygó szamurájai, akik most a különböző nemesi családok zsoldosai.

Azonnal lesütötte a szemét, és az agya lázasan járt. Hajdan a Hirozi család – melyből Sezi úrnő, a híres Ősanya származott – a Tivesgei család hűbérese volt. Ha a Hirozik a Sexerteket támogatták, lehetséges, hogy a Tivesgei család is? Lehet, hogy ezért irtották ki őket? Fellázdak a legfőbb hűbérúr, a császár ellen?

Taina összeszorította a száját. Egy áruló család lánya lenne? Az ősei bemocskolták a Tivesgei nevet?

Az lehetetlen! Anya mindig büszke volt a nevére, és az ő kívánsága volt az is, hogy ha nagykorú lesz, vegye fel nevelőapja, Mama-moto neve mellé édesapja eredeti Tivesgei nevét is.

– Ne feledjük, a Sexertek vesztettek, nagyapa – szólt közbe udvariasan, de keményen a fiatal, szőke szamuráj. Szemtelenül világosra festett haját a szertartásos látogatásra sem színezte vissza feketére, és a beszélgetés alatt is, noha megtartott minden udvariassági formát, illetlenül önálló volt. – Vesztettek, és tudjuk, *mekkora árat* fizetett érte a családnak...

Taina kíváncsian felpillantott. Nocsak, milyen árat? Hiszen a Hirozi nemzetség túlélte, csak kisebb veszteséget szenvedtek a háborúban, nem úgy, mint a Tivesgeik.

Azonban ahogy felpillantott, harminc fiatal szamuráj tekintete szegeződött rá, és a három öreg, a nagyapja, Takoma bácsi és a Hirozi családfő is őt nézte.

Őt vádolnák? Taina egy pillanatra úgy érezte magát, mint a Wellston folyosóján a lézerágyúkkal szemben. A szíve hatalmasat dobant, és utána az a hideg, higanyszerű nyugalom áradt szét benne, ami vészhelyzetekben szokott.

Az én őseim nem árulók, gondolta keményen, és állta a tekinteteket.

– Édességet? – kérdezte a mély csendben lágy alt hangon.

A némaságban csak a bambusz zúgását lehetett hallani, ahogy a szél mozgatta a nádat. A surrogó hang körbefonta őket.

– Én kérnék, Tainasa-san – mondta végül halkán Hirozi Aguri, a szőke szamuráj.

Taina mosolygott, meghajolt, majd az oldalra készített tálalóasztalkáról elvett egy tálca rózsaszín jokant, és odatípegett a néma férfiakhoz. Körbekínálta a babpüréből készített zselés süteményt. Aguri

őt bámulta, miközben vett. Taina csak későn eszmélt rá, hogy míg minden Hirozi számuráj kért, addig a fiatal Mamamotok a nagyapára néztek, akinek arca merev maradt, és utána mind elhárította a kínálást, egyik sem mert enni.

Taina rendületlenül mosolygott, és közben azon gondolkozott, mi folyik az asztal mellett. Ez csak egy sütemény, a férfiak mégis olyan jelentőségteljesen viselkednek, mintha valami politikai kérdésben foglalnának állást. A nyamvadt jokan mégsem olyan horderejű édes-ség, hogy az öreg Hirozi arca elsápadjon, ahogy vesz belőle, és a szeme könnybe lábadjon, amikor beleharap. Vagy túl kemény a zselé?

Mamamoto nagyapa nem kért, sőt a halántékán kidagadt egy ér, de Takoma bácsi arcán széles mosoly ömlött el, és a kétperces kínos csöndet megtörte a vidám kiáltása:

– Nyam-nyam, imádom, rögtön kettőt kérek!

Taina megkönnyebbült, és hálásan rámosolygott. Takoma bácsi derűsen megette a süteményt, aztán nagy lendülettel lesöpörte szürke kimonójáról a morzsákat. Közben Taina visszatipegett a tálalóasztalhoz, és lerakta a tányért. Várhatják ezek, mire újra megkínálja a társaságot! Csak lenne már vége a megbeszélésnek! Marikóékkal utána elmennek ruhát venni. A húgai már biztos türelmetlenek, hiszen késő délutánra jár.

– A Sexertek mozgolódása valószínűleg a Házakat is nyugtalanítja – vette föl a fonalat Takoma bácsi. – Úgy hírlík, Eterno Ferrero gróf épp a mi környékünkön teszteli az új hajóját, és bejelentkezett a kormányzóhoz, hogy meglátogatja.

– Mit akar itt az a kétszínű Ferrero? – morrant Mamamoto nagyapa. – Az sem igaz, amit kérdez!

– Kétszínű? Inkább a szivárvány minden színében játszik. – Az öreg Hirozi is bólogatott.

A Ferrero név fájdalmas gondolatokat ébresztett benne, de Taina elnyomta a feltámadó szomorúságot. Négyszer írt Calderonnak, de az nem válaszolt, ahogy másnak sem. A többi túlélő élénk levelezést folytatott egymással; Hegamon parancsnok persze idegesítő módon kijavította a helyesírási hibákat, Jakusi a csinos női rajongóival dicsekedett, még a nemesi származású Fay kadét is leereszkedett hozzájuk, de Calderon hallgatott. Valószínűleg el sem olvasta az üzeneteket. A kapitánynak nem volt szüksége senkire, miért is lett volna? Ő egyedül is teljes, úgy tűnt, nem kellene neki barátok, és főleg nincs szüksége egy szerelmes nőre.

– Ferrero grófot biztosan a Wellston megtámadása nyugtalanítja. Az anarchisták majdnem megszerezték egy cirkálót, döbbenet! – mondta épp az öreg Hirozi családfeje.

– Ha ők voltak egyáltalán – bólogatott Takoma bácsi teli szájjal. – Nekem gyanús ez az egész. A Sexertek mozgolódnak a szomszéd naprendszerben.

Taina azonnal megpróbált jelentéktelenné válni, és beleolvadni a mahagóni hajópadlóba. Mamamoto nagyapa ugyan gratulált a hősiességéhez, de megakadályozott minden tévéinterjút, és megtiltotta, hogy a kúrián lakó, nagyjából száz közvetlen családtagon kívül bárkinek is beszéljen az átéltekről, nehogy tovább rontsa a házassági esélyeit. Ki venne el egy férfiként viselkedő, sőt katonai parancsokat adó nőt? A mindennapokban nem épp az ilyen erények a fontosak. Inkább a konyhában látta szívesen, elvégre az *Onna Daigakuban*, *Az asszonyok nagykönyvében* nincs benne a lézerfegyverrel való lövöldözés, ellenben a háztartás feladatainak ellátása annál inkább. Ha legalább karddal küzdött volna! Annak lenne becsülete. De sajnos, a flottánál csak a lőfegyverek használatát oktatják.

Nagyapa morgása alatt Taina mindig visszafelé számlálta a napokat. Még négy éjszaka, és mehet vissza a flottához, nagyapa pedig álmodozhat az unalmas téli esteken az ő kiházásításáról.

– Mekkora a valószínűsége, hogy a hajó megtámadása mögött a Sexertek álltak? – kérdezte hirtelen Aguri.

Taina rezzenéstelen arccal bámulta a padlót. A mélyűrbe kívánta a nyughatatlan szamurájt, lehetőleg szkafander nélkül. Nem lehetne másról beszélni? A Wellston túl kényes téma, nagyapa még a végén felsúroltatja vele a verandát, mind a százegyvet, ami a birtonkon található.

– Nem tudhatjuk a hátteret – felelte Mamamoto nagyapa kiméren. – De Ferrero gróf látogatása aggodalmat kelt bennem is. Nem szeretem, ha a nagy Házak fejei erre járnak, az sose jelent jót, ráadásul a császári kémek figyelmét is ránk irányítja.

– Talán a lány tudja, ki volt a támadó. – Az öreg Hirozi nem engedte mellékvágányra a beszélgetést.

Taina azonban nem nézett fel, udvariasan a padlót szemlélte. A teácsészékben még ott fénylett az illatos nedű, így ő mindössze halovány árnyék volt a verandán, esetleg a zöld bambusz között susogó szél, jelentéktelen és szerény.

– Tainasa-kun csak egy leány – felelte kelletlenül Mamamoto nagyapa a családi becézést használva. – Hálás vagyok a flottának, hogy *megmentették*, és nem kell félbeszakítani a házassági előkészületeket. Hamarosan férjhez megy, és teljesíti a legfőbb kötelességét, gyermekeket szül, ezzel is gazdagítva a családot.

Anyád, gondolta Taina összeszorított szájjal, és emlékeztette magát, hogy ő most szélben susogó nád. Még négy napig legalább.

– Bizonyára boldog vagy, lányom – bólintott az öreg Hirozi. Mivel közvetlenül hozzá szólt, így Taina szégyenlősen mosolygott, és

meghajolt. – Azt mondják, kiraktad a Sezi-sensei féle gin-ji köveket, és jóslatot kértél az Ősanyámtól.

Taina újra kecsesen meghajolt. Óvakodott megszólalni, nagyapát már a süteménnyel feldühítette, nem kéne túlfeszíteni a húrt. Nagyon sok felsúrolható veranda van itt, és takarítórobot egy sem. A szamurájszaládoknál erős biztonsági rendszer van, minden energiatelepre beriaszt, a lézerfegyvertől a robotok energiacellájáig. Nem véletlen, hogy a Kétéves háborút karddal és íjjal vívták, a behatólók legjobb fegyverei még mindig az ősi eszközök. Az sem véletlen, hogy olyan kelendők a szamurájok a nagy Házaknál, a modern ellenőrzőrendszerek mind energiaérzékelésen alapulnak.

– Ugyan, a kövek nem érdekesek! Tudjátok, milyenek a nők – legyintett nagyapa. – Minden házasság előtt az Ősanyákhoz rohangálnak.

A férfiak nevettek, öblös hangjukat messze vitte a tavaszi szellő. Az öreg Hirozi is mosolygott, majd folytatta:

– Úgy hírlik, az eredeti Sezi-sensei féle gin-ji kövekkel jósoltál. Egy *szoto* mondta, az a külsős kommandós, aki a roncsból kimentette a holmidat.

Taina csodálkozást mímelve felnézett. Az eredeti kövek és az Ősanya titkos naplója a Tivesgei család öröksége volt, és még a féltestvérei sem tudtak arról, hogy biztos helyen, a Hatos úrkikötő egyik bérelt széfjében pihentek. Ostoba volt, hogy a köveket a Wellstonra vitte, de már újra jó helyen vannak. Ám ez nem tartozik másra.

– A *szotók* szava pernye a szélben – felelte szerényen. Egy lenézett, kiszakadt japán szava az övével szemben. Ugyan, ki hinne a kommandósnak? Taina pontosan ismerte a társadalmi különbséget, hiszen átélte, amikor anyja beházasodott ide, és vele együtt Mamacimoto lett.

Az ismert mondásra Aguri gunyorosan felnevetett:

– Ami azt illeti, lefotózta, és a japán interfészek tele vannak vele.

A patkány! És ő meg nekiadta az egyik kimonóját a kövek és a te-
áskészlet kimentéséért!

– Sokáig *szot*... sajnálatos módon távol éltél, és talán nem érted, hogy nekünk mennyire fontos a napló. – Az egyik fiatal Hirozi szamuráj kedvesen rámosolygott. – Az Ősanya kétszáz éve meghalt, és akkoriban nem lehetett sejteni, hogy mekkora kultusz övezi majd, mindössze egy különös asszony volt. Amikor a családom megerősítette a Tivesgei család felé a hűségesküjét, a naplót is odaadták, így az a női családtagjaid között anyáról lányára szállt. A Kétéves háborúban eltűnt, és szeretnénk visszakapni. Számunkra ez az egyik legfontosabb családi jelkép.

Taina lesimította barackszínű kimonóját, és ültében mélyen meghajolt:

– Szavadban bölcsesség lakik, én valóban csak egy tudatlan lány vagyok. Nagy megtiszteltetés, hogy hajdan édesanyámat befogadta a Mamamoto család. Bocsáss meg, hogy ilyen butaságot kérdezek, de miért nem kérdik meg az Ősanyát a Hirozi asszonyok? Sezi úrnő bizonyára szívesen felel, és ha még létezik a napló, akkor méltó kezekbe helyezi.

A fiatalabb szamurájok elmosolyodtak a naivitáson, hogy egy Ősanya válaszolhat, de a három öregember arca komoly maradt.

– Már kérdeztük, harminc éve faggatjuk Sezi-senseit, de nem felel – vakkantotta az öreg Hirozi, Taina meglepetésére.

– Tehát? Nálad van az Ősanya naplója? – horkant föl Mamamoto nagypapa udvariatlanul. – Ha igen, kötelességed nekem odaadni.

Vagyis a Mamamoto családnak. Még mit nem!

– Nálam? – csodálkozott újból Taina. – Hogyan lehetne?

– Ahol az eredeti kövek vannak, ott kell lennie a naplónak is!

– Tainasa-kun szobájában egyszerű, bolti gin-ji készlet van – szolt közbe Takoma bácsi, miközben nyugodtan szürcsölte a teáját. – Valószínűleg hamisítvány az a fotó, és a *szoto* csak pénzhez akart jutni.

Honnan tudják, milyen kő van nála? Átkutatták a szobáját?!

Tainában düh lobbant, érezte, ahogy az arca elvörösödik az indulattól. Azonnal lesütötte a szemét, de gyanította, hogy késő, már észrevették, így inkább szégyenlősen megszólalt:

– Nagyapa, ha nálam lenne, vajon titkolnám? Ilyen felbecsülhetetlen értékű hozomány bizonyára kibővítené a kérőim körét.

Mamamoto nagyapa harsogva felnevetett, és aki nem ismerte, azt hihette, őszinte a vidámsága, de Taina tudta, hogy ez a zavar jele az öregnél. Úgy tűnik, telibe talált a mondat, a harminc ifjú szamuráj nem politikai megbeszélésre jött, hanem valóban a nőt mustrálja, akinél talán a felbecsülhetetlen napló van. Vajon van ezen a nyomorult bolygón valaki, aki a formás fenekéért akarná feleségül venni?

– Ez igaz, te lány! Bizony nem könnyű téged férjhez adni. Biztosan megsokszorozódnának a kérőid!

– Sajnálom, hogy gondot okozok, nagyapa, és bocsáss meg, hogy ilyen nehéz vak szamurájt találni.

– Vakot? – szolt meglepve Aguri.

Taina nem felelt, szerényen lesütötte a szemét, hiszen egy lánynak nem illik, hogy „véleménye legyen dolgokról”, így Mamamoto nagyapáé volt az öröm, hogy megossa az Ősanya jóslatát. A szavaira kis csönd támadt, majd Aguri megrázta szép arcát, kontyából kiszabadult egy szőke tincs.

– Az űrkorszakban élünk. Ilyen orvosi felkészültség mellett minden sérült szamuráj szemét rendbe hozzák, aki pedig vakon született, az eleve nem lehet szamuráj.

Pontosan. Taina nem győzött ezért naponta hálát adni az Ősanyáknak.

– Nos, a házassági ügyek legyenek a bátyám gondjai – legyintett Takoma bácsi. – Hozz szakét, te lány!

Taina megkönnyebbülten felállt, számos új kancsót és csészét tett az asztalra, de nem töltött senkinek, innentől a férfiak már egymást szolgálták ki. A Kétéves háború után jött létre ez a hagyomány, a szamurájok az egyenlőséget és az egységet éltek meg a kölcsönös rituális kínálással.

Ahogy számított rá, Mamamoto nagyapa egy intéssel elküldte. Taina boldogan meghajolt, nem törődve vele, hogy Aguri a tekintetét keresi, megfordult, és a barackszínű kimonó elegáns susogása közepette könnyed, apró léptekkel eltipegett.

A hátában harminc nőtlen szamuráj tekintetét érezte.

* * *

Calderon kapitány az Ősök viccének tartotta, hogy neki kell fegyelemre szoktatnia másokat. Soha sem volt erős oldala a katonai szabályzat betartása, de a hajón uralkodó állapotot még ő is sokallta. Itt évek óta hiányzott a rendes parancsnok, és Alion navigátort láthatóan hidegen hagyta a szabályzat, még a szolgálati időbeosztást is úgy csereberélték a tisztek, ahogy nekik tetszett.

A délelőtt rosszul telt. A vezérlőteremben Calderon egyszerre élvezhette Dejneka tüzértiszt, az afrofekete Mina Dei-Anang, Alion

navigátornő és Nabuko társaságát. Utóbbi egy vészna, örökké lehangolt fiatal nő volt, akinek a fél arcát retro fogaskerék tetoválások díszítették, Calderon szépérzékét igencsak próbára téve.

Calderon azt hitte, a telefonálási problémát megoldotta, de tévedett. A gyerekek óránként váltották egymást a három fülkében, amit még a vezérlőterem mellett lévő orvosi szobából választott le Tea úrmérnök. A kölykök ki-be szaladgáltak a vezérlő és a fülkék között, mind azt kérte, hadd legyen ő az egyetlen, aki felhívhatja aput, nagyit. Dejneka – akinek amúgy nem volt gyereke – követelőzni kezdett, mire Calderon hamar megunt, és a parancsnoki kóddal blokkolt minden kimenő hívást.

A kunyerálások megszűntek, és a legtöbb apa a szöveges üzenet után megértette a helyzetet, visszahívta a hajót, de jóval rövidebb ideig tartottak a beszélgetések, nem engedték csacsogni a kölköket, akiknek ez nagyon rosszulett. A gyerekek a hívások után bejöttek a vezérlőbe, és szóltak, hogy végeztek. Calderon kényelmetlenül érezte magát, ennyi lógó orrú, csalódott gyereket még sose látott, ráadásul vita helyett most Dei-Anang bánatos fekete kutyaszeme meredt rá.

A tetovált Nabuko elkezdte a saját alkarját karmolni, amikor a tizenhárom éves fiát, a dundi Dragont nem hívta vissza az apja. Kiderült, a híres napszörfös amúgy sem az apák gyöngye, élete a versenyzés körül forog, havonta egyszer beszél a gyerekekkel, és most örömmel kibújt a feladat alól. Egy kurta üzenetet küldött: „bocs, majd máskor”. Nabuko nem vette észre az ösztönös mozdulatot, ahogy belevájja önmagába a körmét, miközben *szóban* ügyetlenül bátorítja a gyereket, de a fiú arca elszurkült, ahogy az anyja kezére pillantott.

Calderon komoran figyelte az anyát, aztán a fiát, aki elkezdett bohóckodni, hogy anyja feszültségét oldja, de hiába, mert Nabuko

körme alól vér serkent. Calderon nem tudta, mi baja a nőnek, csak azt, hogy ezt a pszichés kört azonnal meg kell szakítani.

Rájuk reccsent, csak hogy kikökkentse Nabukót:

– Mi ez itt?! Gyerekzsúr? A vezérlőteremben nem tartózkodhat kiskorú! Távolítsa el a kölyköt, vagy én dobom ki!

Jól számított, Nabuko azonnal abbahagyta az önmarcangolást, és anyatigrisként úgy elküldte őt a mélyűrbe, hogy öröm volt hallgatni. Percekig kiabáltak egymással, ami feloldotta a nőben a feszültséget. Látványosan kisimult, ahogy levezethette a felgyűlt érzelmeket. A dundi Dragon arcán is látszott a düh, és Calderon örült, hogy anya és fia között létrejött a harmonikus egység, igaz, az ő utálatával.

Amikor befejezték, Calderon felsóhajtott, az apró játszmát nem a másik három tiszt előtt kellett volna lefolytatni. Dejneka szeme szikrázott, összeszorított szája pengevékony lett, Mina Dei-Anang összehúzta magát, őt megviselte a vita, Alion navigátornő pedig olyan nyílt megvetéssel nézte, hogy Calderon tudta, az eddigi minimális segítséget is meg fogja tagadni tőle, a helyettesénél leszerepelt.

A testes Dragon kicammogott, hátán apró izzadságcseppek húzódtak a szürke kezeslábason. Nabuko halkán káromkodva munkához látott. Planetológusként a navigátor munkájához gyűjtött adatokat, a napszél erősségét, a háttérsugárzást, és landoláskor a geofizikai jellemzőket elemezte. A hajó stabilizáló rendszerei ócskák voltak, így ha más helyre ugrottak, vagy landolni kellett, akkor a legkisebb gravitációs torzulásra is odafigyeltek, nehogy egy technikai hiba az életükbe kerüljön. Ami más hajókon könnyed rutinmunka, itt különös odafigyelést igényelt.

Calderon el nem tudta képzelni, hogyan merik a gyerekeik életét rábízni erre a roncsra és az instabil nőre. Vajon Oregon admirális tisztában van azzal, hogy Nabuko pszichológusra szorul?

A pszichológusról azonnal eszébe jutott Frank, a szőke, copfos sógor. Föl kéne hívni, megígérte neki, hogy hamarosan megteszi, igaz a „hamarosan” igen tág határokat jelent.

Ami azt illeti, Frank sem kereste, pedig azt mondta, kinyomozza, hátha akad valamilyen titkos pszichiátriai anyag a kard és az elme kapcsolatáról. De se híre, se hamva, és Calderon egy pillanatra magányosnak érezte magát. Taina természetesen nem hívta, miért is tette volna? Csakhogy saját anyja, a kecses Elena grófné, vagy Ferdinand, a bátyja sem kérdezte meg, ugyan élsz-e, féltél-e, akarsz beszélgetni egy kávé mellett, noha nemrég embert ölt, egyesült a karddal, és majdnem meghalt. Biztos tudnak már róla. Calderon keserűen arra gondolt, senkinek sem hiányzik.

A kard megmocant az elméjében, mintha azt üzenné, *veled vagyok*. Calderon türelmetlenül elnyomta a lényt, nem akarta, hogy a tudatába törjön.

Hátradőlt a kapitányi székekben, és a képernyőn lévő számokat fűrészte, a költségvetés kiadás oldalát muszáj még jobban megkurtítani.

A kard magára hagyta, elcsendesült, és Calderon azon tűnődött, egyáltalán micsoda a fegyver. Hogy lehet élőlény egy fémdarab? Gyerekként azt tanulta, ha egyesül vele, megért majd mindenféle transzcendens titkokat. Hát, nem értett meg egyet se.

Félretolta a gondolatot, és a flotta szabályzatát böngészte, a kiskapukat kereste, honnan szerezhetne még pénzt. Előtte, az orrban, csendesen dolgozott a három másik tiszt. Alion navigátornő Nabuko mögé állt, és kurta szavakkal megvitatták az eredményeket. A következő kutatási terület a S6B618-as hold volt, ahol a közelben elhaladó hajók hajtóműveitől instabillá vált kőzetgyűrűt kellett ellenőrizni. Mielőtt odaugranak a Békanyállal, Alion tudni

akarta, milyen gravitációs körülmények között kell valós idejű hajózást végeznie.

– Egy óra van, uram – mondta félénken Mina Dei-Anang, és megfordult a székében. Dejneka tüzértiszt ingerülten felhorkant, mire Dei-Anang zavartan megdörzsölte szép, széles orrnyergét.

Calderon egy pillanatra nem értette, miért fontos az idő, aztán rájött, ő adott parancsot tegnap este a kötelező étkezésre, így aztán felállt a gép mellől.

– Vegye át a hidat! – mondta Dei-Anangnak, aki láthatóan megkönnyebbült, hogy nem kell a kínos ebéden részt vennie.

Calderon felállt, és a három másik nő némán követte.

A háromszög alaprajzú hajó felső fedélzetének elülső csúcsában a vezérlő, az egyik hátsóban az ebédlő, a másikban az edzőterem volt. A többi helyiség közöttük mind apró kajüt volt, kivéve a kapitányi lakrészt, ahol az óvoda üzemelt. A nagyobb gyerekek oktatása három egybenyitott kabinban zajlott, azt alakították át tantelemmé.

A hajó belseje egy sokszögletű teret zárt körül, közepén a fémpadlóra négy otromba vasládát tettek, benne föld és azokban megnyúlt, alul kopaszodó tuják senyvedtek. Láthatóan rosszul bírták az örökös lámpafényt, hiába ragyogott fölöttük egy vörös és két kék lámpa, biztosítva a túlélést. A tuják tövében most néhány kutató ült, lezseren csak a földön, és vitatkoztak. Ezen a hajón mindig mindenki a padlón ült, hol fal tövében, hol tuják alatt, mint valami csöves generáció, talán, mert megszokták, hogy a gyerekek folyton a padlón kúsztak. Calderon gyanította, róla beszélnek, mert amikor kilépett, mind felé néztek.

Szerencsére nem szólították meg, így simán eljutott az ebédlőig, nyomában a hallgatag tisztekkel.

Calderon tudta, hogy utálják érte, de legalább a reggelit és az ebédet a flotta hagyományainak megfelelően akarta elkölteni. Egyszerűen szüksége volt erre, ahogy igenis szerette volna, ha uramozzák, ha tisztelegnek, amikor belép egy helyiségbe, nem a hatalom fitogtatása miatt, hanem, hogy legyen a napoknak egyfajta biztonságos kerete, megszokott ismerőssége. Civilizált ebédet akart, csevegni a bolygók időjárásáról, az úr szépségéről. Hát olyan túlzó kívánság lenne ez?

Ma szerencséje volt, a kanalat csapkodó kiskölkök már befejezték az ebédet, és kifelé tartottak. Az étkezőben csak a tizenhárom éves kamaszok maradtak: a két ikerfiú, mellettük Rory Sod, aki átölelte a dundi Dragon vállát. Illira Sod fia a korához képest magas volt, egy langaléta kamasz, mutáló hanggal és pipaszár lábakkal, de éles ésszel és bicskanyitogatóan flegma modorral. Dragon feszengett, valószínűleg ritkán ilyen barátságos vele a „vezér”, és lerítt róla, mekkora megtiszteltetésnek érzi. Calderon észrevette, hogy ellenséges pillantásokkal méregetik, bizonyára már hallottak a hívások letiltásáról.

Az étkező egyben társalgóként is üzemelt, így folyamatosan ment a falon a holoadó, ha lakott naprendszerben jártak. Calderon szeme megrebbent, ahogy a hírekre pillantott. Az elmúlt napokban a Wellstontól zengett a sajtó, a közéleti műsorokban a támadást elemezték, a hírekben a meghalt legénység zokogó családtagjait mutatták, a pletykaműsorok Hegamon kapitány hősiességével, Jakusi műszaki tiszt hatalmas erejével foglalkoztak, Taináról viszont alig esett szó, szerényen eltűnt a névtelenségben.

Most azonban őt mutatták, de nem egyenruhában, és Calderon különös nyugtalanságot érzett a kép láttán, miközben udvariasan félreállt a kifelé haladó gyerekek elől. Hirtelen a kard is megmoccant

az elméjében, mintha valamire figyelmeztetni akarná, de azonnal elnyomta. Félt, hogy megint elveszíti felette a kontrollt, mint reggel, a kávé mellett. A kard azonnal visszaszunnyadt.

– Milyen fiatal ez a lány – jegyezte meg Alion navigátornő elgondolkozva, miközben leült az asztalhoz. – Úgy hallottam, három embert tüntet ki személyesen a trónörökös, Hegamon kapitányt, Jakusi műszaki tisztet és őt. A többiek Fay tengernagytól kapják meg a pelesnit, még a behatoló kommandósok is.

– Akkor ők miért a hercegtől veszik át? – kérdezte Dejneka, és Calderon látta, hogy felé néz.

Mind tudták, hogy a Wellstonról szedték föl, Calderon azonban már az elején rövidre zárta a kérdezősködést, közölte, ez hadititok, és onnan kezdve meg sem hallotta a megjegyzéseket.

– Ötödikén lesz a Galaktikus Riport, ahová mind a három külön kitüntetett tisztet meghívtuk – hallatszott a vörös ruhás bemondó kellemes alt hangja. – Reméljük, a találgatások véget érnek, és meg tudjuk, mi történt pontosan a hajón, és milyen szerepük volt a megmenekülésben, különösen ennek a csodaszép fiatal lánynak.

Újra Tainát mutatták, kecsesen lépdelt egy zöld kimonóban, valami társasági eseményen, ahol a legtöbb ember modern ruhát hordott. Calderon elkomorodott a hosszú ujjú *furisode* kimonó láttán. Amikor a Ferrero-kastélyban Ferdinand, a bátyja a népek szokásait tanulta, ő kamaszként inkább azon tűnődött, hogyan lehet gyorsan kibontani az ilyen holmikat, épp ezért pontosan emlékezett a kimonók fajtáira. A *furisode* a hajadon nők ruhája, és ha nem egy rokon esküvőjén viselik – vendégként –, hanem valahol máshol, akkor vi-rágnyelven azt jelenti, hogy a család igen szívesen látja a kérőket.

Calderon leült az asztalhoz, és elgondolkozva hátradőlt a széken. Ideje kissé beavatkozni, Tainát motiválni kell, nem maradhat

otthon, még a végén tényleg nőül megy egy kőagyú harcoshoz. Az embereket a félelmeik és a vágyaik mozgatják. Mire vágyik a lány? Mi az, ami cselekvésre ösztönzi, aminek kedvéért otthagyná az elegáns kimonókat és a jóképű szamurájokat?

A tévé hangját elnyomta a szomszéd asztalnál ülő kamaszok röhögése. Szinte kirobbant belőlük, lehajtották a fejüket, úgy pislogtak fölfelé, Rory a fekete hajába markolt, úgy nevetett.

– Rory? Miben sántikálsz? – kérdezte gyanakodva Illira Sod, de Calderon már tudta.

Megérezte az ülepén és a hátán a nedvességet, és orrába kúszott az Univerzális Ragasztó halvány illata. Az Ősökre! Ezt úrhajók javításához használják! Hát ezért jelzett a kard! Megérezte a rossz szándékot.

Calderon azonnal lerúgta a cipőjét, feltépte a zubbonyát és a nadrágját. Huss, kicsusszant mindkettőből, még mielőtt átázik teljesen az anyag, és égési sérülésekhez hasonló bőrirritációt okoz a szer. A ruhája ott maradt a székhez ragadva.

– Kapitány? – Alion szájában megállt a falat a meghökkenéstől.

Dejneka azonban nem dermedt meg, hanem jó alaposan végigpusztálta, majd visszatért pillantása a fekete alsónadrághoz. Calderon hálát adott az Ősöknek, hogy a divattal ellentétben hord ilyen, a legtöbb tiszt nem szokott alsóneműt viselni.

– Rory! – Illira Sod dühösen felpattant. – Megint mit műveltél? Megígérted!

– Hé, te mondtad, hogy ne a Világéggel játsszak, hanem a valósággal foglalkozzam! Úgy kell neki, anya, megérdemelte! Aki Dragonnal szórakozik, az velem packázik.

A kamaszok gurultak a röhögéstől, a könnyük is kicsordult. Calderon nem jött indulatba, az ilyen játszmákhoz két fő kell,

megalázni azt lehet, aki hagyja magát. Az apja, Eterno Ferrero mellett ezerszer látta, hogyan kell kínos helyzeteket megoldani.

Elindult Rory felé, azonban Illira Sod azonnal elé ugrott:

– Ha meg meri ütni a fiamat, megbánja! Világos?!

Minden tiszt felpattant, hogy a gyerek védelmére siessen, Alion navigátornő pedig a zubbonya alá nyúlt, és nyugodtan elővett egy altatópisztolyt. Calderon meghökkent a szélsőséges reakciótól, úgy viselkedtek, mintha megszokott dolog lenne, hogy a kapitányok kiskorúakat vernek. Bár látva ezeket a kölyköket, ez talán mégsem olyan meglepő.

– Ez a maga hibája! Ő csak egy gyerek! Ha egy ujjal is hozzáér, esküszöm, én...

Calderon előrenyúlt, és gyengéden a tudós szájára tette az ujját, mire az a döbbenettől elhallgatott.

– Úriember nem ver nőket és gyerekeket, Sod professzor.

Aztán félretolta Illirát, és Rory felé fordult:

– Nem a nadrág teszi a férfit, hanem az egyenesség. Ha baja van velem, támadjon nyíltan, Sod, ne alattomban, és ne bújjon nők szoknyája mögé, mint egy kislány.

A kamaszok torkán akadt a nevetés. Rory arca vörös lett, látszott, a szavakat keresi, vissza akar vágni.

– Ha mondandója van, Rorian Sod, tudja, hol talál.

Calderon nem várt választ, elegánsan meghajolt a nők felé, és a fekete alsónadrágban, mezítláb távozott. Zavart csönd ülte meg az ebédlőt, míg kifelé haladt, aztán halk szisszenéssel becsukódott mögötte az ajtó.

Odakint a téren elhúzta a száját. Szóval nem a tudós-katona el-lentét az igazi tengely a hajón! A valódi erő itt a négy kamasz, akik kezükben tartják az anyákat.

Megvakarta izmos hasát; a bőrregeneráló programnak hála már nem látszottak a Wellstonon szerzett sérülések. Miért szégyellné a testét? Azért mert más fel van öltözve? A civilizációs szokások is csak játszmák, még ha évezredek, akkor is. Kényelmesen bandukolt a szobája felé, futólag bólintott a tuja alatt ülő meghökkent kutasoknak, akik közül néhány a szája elé kapta a kezét, hogy ne látsozódjon széles vigyora.

Calderonnak megfeszült az arca. Kinevetik! Őt! Egy Ferrerót! De ráérős eleganciával, mintha csak sétálni indult volna, tovább folytatta az irgalmatlanul hosszú utat a szobájáig.

A kabinban jutott csak az eszébe, hogy mindössze egyetlenegy ruhája volt. A holmija a Wellston roncsai körül kering az űrben, a mostanit is Oregon admirális hozatta neki a két kincstári alsóval egyetemben. Calderon körbenézett az üres helyiségben. Két, falról lenyitható ágy, egy falba süllyesztett számítógép szék nélkül, ennyi volt az összes berendezés az apró kabinban. A sűrke fémfalak siváran meredtek rá, még egy szekrénye sem volt.

Megalázni csak azt lehet, aki hagyja.

Odalépett az ágyhoz, és leszedte róla a lepedőt, kitepte a sarkából az öntisztító modul tenyérszerű vezérlőjét, majd a dereka köré csavarta az anyagot. Az alkarjáról levette a kardot, és a combjára szíjazta. Már csak egy nyaklánc kéne és elmehetne valami művészfilmbegurunak.

Kis habozás után odahajolt a fali számítógéphez, és rákeresett a Tainát ábrázoló felvételekre. A Zen bolygón se készítettek vele interjút, csak néhány hivatalos esemény képsorait találta. Különös. Minden bolygó nemzeti hősként kezelte a túlélőket, és szinte egymás kezéből tépték ki őket a tévétársaságok. Az is furcsa volt, hogy mindenhol Tainasa Mamamoto néven emlegették, noha a

lány a flottánál vagy a teljes nevén szerepelt, vagy Taina Tivesként, amit mindenki „Tyívsznek” ejtett a közös nyelv szokásai szerint olvasva ki a betűket. A flotta mindig leegyszerűsítette a nehezen megjegyezhető neveket, szabványosítva ezzel a sorból kilógó embereket is.

Pár percig bámulta a lányt, a csinos kimonókat, a mosoly mögött is fegyelmezett arcot. Vajon boldog? Vajon tényleg ilyen sorsot akar?

Calderon sóhajtott. Jó lenne találkozni vele!

Kiment a szobából, és újra átsétált a terecskén, meztelen talpa alatt halkán csattogott a padló. Már jóval többen voltak kint, olyanok is, akiknek az alsó szinten, a gépházban vagy egy kutatólaborban lett volna dolga. Valószínűleg a futótűz sebességével terjedt a hír, ahogy az egy hajón szokás.

Calderon kényelmesen elsétált közöttük. A lepedő mégiscsak ruha, nemde?

És akad ennél fontosabb gondja is: egyrészt a Hallasi-bizottság döntése, másrészt Taina. A gondolataiba merült, és amikor visszatért a vezérlőbe, csak elhessegette az elvörösödő Mina Dei-Anagot:

– Menjen ebédelni, átveszem a hidat.

Leült a számítógéphez. Vajon mivel lehetne Tainát kirobbantani imádott kérői köréből?

Belépett a flotta rendszerébe, és lehívott egy listát a régi évfolyamtársairól, megnézte a mostani beosztásaikat. No, lám, a kis Joka Gojma a Mammamián dolgozik! Ideje feleleveníteni a régi szép időket, és azt, hogy ki vitt pucér csajokat a természetvédelmi tüntetésére – segítve ezzel egy gátlásos cigányfiúnak is, hogy elve-szítse a szüzességét. Az ilyen apró szívességeket nem feledi egy férfi.

A Játék máris fellobbant benne, és olyan örömmel töltötte el, hogy azonnal elfeledkezett a korábbi kínos percekről.

Taina valójában nem szeretett előben ruhát vásárolni, megelégedett a csomagküldő szolgálatokkal, de tudta, hogy a két testvérének ez kedvenc programja. Neki pedig büntudata volt, valamivel feledtetni akarta a rettegést, amit a húgai éreztek a Wellston megtámadása hallatán, ráadásul szép jutalmat is kapott, és örömet akart szerezni Marikónak és Jirónak.

A Mamamoto-kúria régi, faragott fakapuja mindössze dísznek tűnt, de Taina tudta, milyen bonyolult védelmi berendezést rejt magában. A kúria körül húzódó háromméteres fal olyan zavaróhálózt üzemeltetett, hogy műholdról sem lehetett belátni a hatalmas területre, és a parkokban semmilyen elektronikus berendezés, telefon nem működött, csak az, amelyik a ház saját rendszerére csatlakozott.

A kapu mellett, az egyszerű verandán a szokott két szamuráj mellett még tíz másik ült és beszélgetett. Valamin nagyon nevetgéltek. Taina udvariasan meghajolt, bár nem túl mélyen, mert már egy modern, nyári ruhát viselt, és illetlenség lett volna a mellét mutogatnia. Majd, hogy ne zavarja a férfiakat, szó nélkül felment a két lépcsőfokon, át a verandán és besétált a kis faépületbe, amiben a zen kerthez szükséges hagyományos gereblyéket, ásókat tartották. A falipolcra levette az egyik családi sikló mágneskártyáját. Általában a család női tagjai imádták, ha a jóképű szamurájok elviszik őket, de Taina mindig maga fuvarozta a húgait, ha itthon töltött pár röpke napot.

Ahogy kilépett a házikóból, azonnal kivált a beszélgetők közül Hakura, az egyik fiatal rokon:

– Elviszlek titeket, Tainasa-san – tüsténkedett, és ki akarta venni Taina kezéből a kártyát.

– Köszönöm, tudok vezetni – mosolygott Taina, és nem adta oda.

– Nem számít, azért még elviszlek, drága rokon. Sokkal biztonságosabb, ha egy férfi kísér, ráadásul a vezetéssel sem kell bajlódnod, nálam jobb sofőröd úgysem lehet.

Tainában fellobbant az indulat az önteltségre, most már mélyen, szertartásosan hajolt előre, nem törődve kivillanó mellével, és alázatos hangon fuvolázta:

– Köszönöm a kedvességed, senpai, én csak egy ostoba nő vagyok, aki alig hatvankétféle úrhajót tud vezetni.

A túlzott udvariasság dupla sértés, Hakura elvörösödött, a szamurájok pedig felnevettek.

Taina csak biccentett, és kísétált a kapun. Örült, hogy végre kicsit elszabadul a tradicionális Mamamoto-kúriáról és visszacsöppenhet az űrkorszakba. Amikor visszanézett a két hűgára, akik vidáman követték, látta, hogy a szamurájok már nem nevetnek, hanem őt figyelik. Csak azért is kihúzta magát, és ringó léptekkel el-sétált, a könnyű kék nyári ruha meglebbent a combján.

Negyedórát utaztak a siklóval a közeli városig. Hamar megtalálta a bevásárlónegyedet, és leparkolt a tetőn a többi sikló mellett.

Az új húszemeletes áruházkomplexumot a feng-shui elvei szerint alakították ki, így kellemes csalódás érte; a rengeteg ember elveszett a hangulatos zugok között, a sövénnel elválasztott bolthelyiségek és a holovetített vízesések mögött. Sok helyen virágok illatoztak, és padok várták a vásárlásban megfáradt nőket, tövükben halkan zizegő lábmasszírozó géppel. Az emeletek között szemgyönyörködte-tő látványként egy hatalmas gömb alakú akvárium lebegett, benne piros, narancs és zöld halakkal. Taina hiába tudta, hogy biztonságos, nem szívesen sétált el alatta, ez a műszaki tudás átka, sosem bízott a technikában.

Hat üzletet végigjártak, aztán megálltak jeges uborkalevet venni.

– Ó, Taina-chan, igazán hagyhattad volna, hogy Hakura-san vezessen! – sóhajtotta újra Jiro, miközben beleivott a pohárba.

Taina felnevetett, ki gondolta volna, hogy kisebbik húga ebben a hónapban épp a férfiba szerelmes, de nem felelt, inkább magasabbra állította a pohár hőmérsékletét, neki túl hideg volt az ital.

– Még csak tizennégy éves vagy! – mérgelődött Mariko. – Nem illik ilyesmiken törnöd a fejed!

– Neked sem illik csó...!

– Csitt! – sziszegte Mariko, és Taina úgy tett, mintha minden figyelmét lekötne a kirakatba tett színváltós cipő. A lábbelik mögött tükörsort helyeztek el, és meglepődött, amikor megpillantotta a tömegben az egyik Mamamotót civilben. A harcosok hagyományos öltözete és katanája egyben ingyenes utazást jelentett a teljes naprendszeren belül. Melyik ellenőr mert volna odaállni egy morcos szamuráj elé, hogy „jegyeket, bérleteket, kérem”.

A férfi most modern öltözetet viselt, Taina kíváncsian megfordult, de a szamuráj azonnal bement a legközelebbi boltba, egy szeximplantüzletbe, ahol az elsötétített kirakatüvegen diszkrét felirat hirdette, hogy a mell- és péniszméret-növelő műtét akciós a héten. Taina elmosolyodott, hát igen, oda talán jobb is, ha nem a megszokott hagyományos ruhájában megy. Még a végén nagypapa megnevezeli.

– Nézd azt a cipőt! – lökte meg Mariko Jirót, hogy ki ne kotyogja kívül puszilkodott. – Huszonnégyes! Sokkal jobb, mint ami Taina-chan lábán van, azt alig hat színre lehet állítani.

Jiro nem hagyta magát:

– Igenis ránézhetek Hakura-sanra! Már majdnem tizenöt vagyok!

– Mit keres egyáltalán Hakura-san a birtokon? – kérdezte szóra-
kozottan Taina, miközben újra beleivott a pohárba. – Elég messze
lakik a családja.

– Á, mióta megjöttél, minden szamuráj itt van. Az Ősökre, de
helyesek! Olyan jó neked, hogy nagyapa kiházásit, úgy irigyellek...
Hű, odanézz! Hajfestés!

A lányok visítottak, ahogy meglátták a nanoszalont. Azonnal fe-
ledtette velük a jóképű harcosokat. Felhajtották az uborkalevet, és
kidobták a poharat, majd könnyögőre fogták a dolgot. Taina azt se
tudta, mi ez a szalon, de sajnos nem sokáig maradt eme boldog, tu-
datlan állapotban. A húgai kinevették, mennyire nincs képben az
új divattal, és elmagyarázták, hogy ez intelligens hajfesték, felkúszik
a hajára, és be lehet programozni, hány órát maradjon, utána por-
ként lehullik. És ami a fő, hogy méregdrága.

Taina nem akart bemenni, de látta, mennyire megnyúlik az arca
Marikónak, így aztán hagyta magát rábeszélni. Remélhetőleg ma
este már nem futnak össze nagyapával, különben nem marad veran-
da felsúrolatlanul a kúrián. Tavaly hatvanat súrolt fel, mikor kide-
rült, hogy nem szólt nagyapának a névváltoztatásról.

– De csak rövid időt rendeljeteK, holnap reggelre tűnjön el a fes-
ték! – sóhajtotta, miközben a lányok letelepedtek a székekbe, és a fe-
jükre került a bura. Egy kedves hölgy beprogramozta a kívánt szí-
neket, és öt perc múlva már Mariko narancssárga, Jiro pedig ezüst
hajjal állt előtte. Taina nagy levegőt vett, és a pénztárhoz fáradt.
Szerencsére a lányok csak egyszínű festést kértek, így is borsos ára
volt a kis játéknak.

A pénztáros lány újonc lehetett, mert hajlongása mögött idegesség
éreződött, Taina bátorítóan rámosolygott. A lány mellett egy öreg-
ember állt, valószínűleg az üzlet tulajaja, aki épp az újoncot tanította

be. Élő személyzet csak a luxusüzletekben volt, Taina megadóan átadta a bankkártyáját, hogy fizessen.

– Tivesgei? – bukott ki a lány száján. – Ó, bocsánat! Azt hittem, hogy az a család kihalt.

Hát ezért nézték meg mindenhol a kártyáját, ahol ma fizetett! Taina azt hitte, amiatt, hogy nemzeti hős, de eszébe jutott, hogy mindig Tainasa Mamamoto néven szerepeltették a hírekben.

– Biztosan az öné? – vakkantott az öreg. – Kérem, igazolja magát!

Taina szó nélkül visszavette a plasztiklapocskát, és a szeméhez tartotta. A kártya hátlapja zölden villant, a retinaszkener igazolta a tulajt.

– Ez lehetetlen – motyogta az öreg. Amúgy is ráncos arca még jobban meggyűrődött. – Az Ősökre! Egy Tivesgei?

– Igen. Valami gondot jelent esetleg?

– Egy élő Tivesgei-sama...

Az öregember rámeredt, az arcán kavargtak az érzelmek, az öröm, a felindulás, a döbbenet. Visszaadta a kártyát, közölte, hogy boldog, mert megtisztelték a szalont, és fogadják el ajándékul a hajfestést. Semmiképpen sem fogad el pénzt. Taina zavarba jött, el akarta utasítani, ám az öreg erre elvörösödött, és elkezdett hajlongani. Azt hadarta, méltatlan rá, hogy ostoba Hirozi létére egy Tivesgeinek bármit is adhasson, de könyörög, hadd készítse el Taina haját, hadd mutassa meg, milyen a hajfestés igazi művészete.

Az egész jelenet annyira kínos volt, mindenki őket nézte a szalomban. Taina majd a föld alá süllyedt szégyenében, hogy egy öregember szinte sírva könyörög neki. Végül inkább beült a bura alá, és hagyta, hogy az öreg kibontsa fekete kontyát.

A sötétben, behunyt szemmel azon gondolkozott, hogy amióta hazajött, úgy érzi, mindenki valami titkos nyelvet beszél, amit

egyedül ő nem ért. Picit gondolkozott, de most fizetett először a helyi boltokban a bankkártyájával. Egy éve vette föl a Tivesgei nevet – nagypapa dührohámot kapott, amikor megtudta, és felsúroltatta vele vágó hatvan verandát, mire Takoma bácsi közbelépett –, de valójában sose mutatkozott be ezen a néven, nem volt rá alkalom. Ha itthon járt, más bolygóról hozott ajándékokat, és amikor a húgaival elhagyta a birtokot, főleg helyi készpénzzel fizetett.

Vagy vele van baj? Mióta megtámadták a Wellstont, mintha paranoid lenne, mindenhol gyanús jeleket lát. Éjjelente rémálmok gyötrik, saját izzadságában ébred, nappal pedig még a kapuban beszélgető szamurájok is megerősített őrségnek tűnnek. Ha meg leül a számítógépes teremben, és megnézi az elektronikus levelezését, az a nyomasztó érzése van, hogy nem ő nézi először ezeket az üzeneteket.

A tarkója viszketni kezdett, türelmetlenül várta, hogy a bura lekerüljön a fejről.

Amikor megtörtént, egy pillanatra hunyorgott a fényben, majd meglátta a tükröképét, és döbbenet felkiáltott. De nem csak ő, hanem a szalonban mindenki, a székekben várakozó nők előredőltek, és halk torokhangon ugyanazt ismételték:

– Gyönyörű!

A derékig érő hajzuhatag bal oldala lila színben játszott, majd szinte szálanként lett egyre világosabb, hogy jobb oldalon már teljesen rózsaszínné váljon, miközben alulról felfelé is egyre halványodott az árnyalat. Taina szinte megbűvölve állt föl, és megfordult a falon körbefutó tükrök között. A hajában egy *kandzsi*, egy ősi írásjel ékeskedett sötétebb lila árnyalatban: a bátorság jele.

Az öregember szeme alja vörös volt, és Taina megérezte, hogy mi az a szó, amire vágyik:

– Köszönöm.

Az öreg válaszul meghajolt, visszafojtott könnyek csillogtak a szemében, úgy tűnt, képtelen megszólalni. Taina nem akart több jelenetet, nem akart egy idős és talán kissé hibbant vénembert sírni látni, így néhány dicsérő és köszönő szó után sürgősen távozott, maga után húzva a húgait.

Az öreg egészen az üzlet ajtajáig kísérte őket, és még ott is hajlongott, hogy övé volt a megtiszteltetés, és soha nem felejtí el ezt a percet.

– Az Ősökre, mi volt ez? – sóhajtott Taina, amikor hallótávolságon kívül értek.

– Mit vársz, Taina-chan? A bolygó hőse vagy! – nevetett Mariko, és azonnal bement egy ruhaboltba. Taina sóhajtva követte.

A boltban, a ruhasorok között számos fiatal lány nézelődött. Amikor meglátták Taina haját, azonnal irigykedve megbámulták. Taina zavarában leakasztott egy fekete ruhát, és azt kezdte nézegetni. Mariko már egy tükör elé pördült, és illegette magát, azon tűnődve, a narancs hajához kék vagy zöld ruhát válasszon. Jiro azonnal vitatkozni kezdett vele, hogy túl kivágottak, és inkább egyiket se.

Taina sóhajtva arrébb sétált, a másik állványsorhoz. Lehet ez a nap még ennél is rosszabb?

Lehet.

Egy meleg tenyér fogta le a kezét. A ruhasor túloldalán Aguri állt.

A szőke szamuráj fekete, modern nadrágban volt, csak felsőruházatnak viselt egy szürke, hagyományos *haorit*, keresztben megkötve, derekán pedig *katana* díszelgett.

– Inkább egy fehérret válassz, ilyen feltűnő hajhoz nem illik más. – A hangja hideg volt, a mondatot véletlenül sem dicséretnek szánta, modortalanul hozzá sem tette a megszólítást: Taina-san.

– A fehér a halál színe, Aguri-san.

– És az esküvőké – szólt megvetően a szamuráj. – Nálad a napló?

Taina kihúzta a kezét a másik erős tenyere alól, levett egy újabb fekete ruhát, majd tüntetően maga elé tette. Ő itt vásárló, nem pedig a szamurájnak ugráló cseléd.

– Mielőtt megvakítják az öcsémet, jogom van tudni! – sziszegte Aguri.

Taina döbbenetesen felnézett. Ennyire mohón akarják azt a nyomorult könyvet? De ahogy szembetalálkozott a pillantása Aguri dühös tekintetével, maga is dühös lett. Érzelmi zsarolással nem mennek semmire. Ha olyan ostobák, hogy kiszúrják a fiúk szemét, és pláne a szamuráj is annyira bolond, hogy hagyja... hát meg is érdemli.

– Fölöslegesen teszik. Nem házasodom sem most, sem később, Aguri-san.

– Ne kellesd magad! Ki ne szeretne egy szamuráj asszonya lenni?

Tainából halk, megvető torokhang szaladt ki. *Ki szeretne?* Fél életét az Illatos bolygókon kívül töltötte, így mindig irritáltak a japán udvarlási szokások. Itt a lányok csokoládét főznek, és alázatosan szerelmet vallanak, a férfi meg lábtörlőnek nézi a nőt. Aguri bizonyára hozzászólt a piruló lányokhoz, sikoltozó tinikhez. Azt várhatja, hogy ő zavarba jöjjön!

– Katona vagyok. Visszamegyek az űrbe.

– Azt hiszed, van választásod? Ostobább vagy, mint gondoltam!

Taina szó nélkül otthagya, és elindult az egyik tükör felé. Maga elé tette a ruhát, úgy nézegette, bár semmi kedve nem volt megvenni. A tükörből látta, ahogy Aguri egy könnyed mozdulattal átugorja a ruhasort, és lekap egy hímezett, hosszú ujjú, de szemérmetlenül kurta szoknyájú ruhát.

Legnagyobb megdöbbenésére a férfi hátulról átkarolta a nyakát, és elé tette a fehér holmit. Meleg karja hozzáért Taina bőréhez.

A lány megragadta a kezét, és szabadulni akart, de Aguri nem hagyta. Taina a tükörben meglátta, hogy nemcsak a hűgai, de a bolti eladók és a vásárlók is őket lesik, arcukon irigykedő mosollyal. Azt hiszik, a szamuráj udvarol neki. Eszükbe se jut hívni a biztonságiakat, ahogy más bolygón történne.

– Mit akarsz?!

– Hol a napló?

– Engedj el! Mindenki minket bámul!

– Ne ficáncolj! Ha ügyes kislány vagy, akkor együtt is működhetünk. Ha nem akarod az öcsémet, mást is megkaphatsz – suttogeta Aguri a fülébe Taina legnagyobb döbbenetére. – Ha szeretnéd, akár választhatsz is köztünk, csak Hirozi legyen.

A lehelete csiklandozta a lány halántékát.

– Micsoda?! – Taina elvörösödött a gondolatra. Tegnap este látta a félmeztelen szamurájokat a gyakorlótéren. Nagyon meg se kellene néznie őket, Aguri arányos teste, szögletes álla még az ő pillantását is vonzotta.

Aguri beleszagolt a lila hajzuhatagba. Taina gerincében érezte a borzongást, zavarta a testközelség.

– Ezt szeretnéd? Engem akarsz, Tainasa-chan?

Tainának elakadt a lélegzete a bensőséges becézésre.

Na, nem a vágytól, hanem a dühtől. Ökölbe szorult a keze. Más hol ez zaklatás lenne, és jól ágyékon rúghatná a férfit! Itt viszont nem is értik, miért nem olvadozik egy szamuráj karjában.

Ha Aguri játszani akar, akkor emberére talált!

Hirtelen hátradőlt, nekisimult Aguri széles, izmos mellkasának. A férfi meglepődött, a teste megfeszült, hogy megtartsa az ő súlyát. A tükörben találkozott a tekintetük, két konok, fekete szempár.

– Igen, téged akarlak, Aguri-san – suttogta Taina megvetően, közben hátranyúlt és megmarkolta a férfi *katanájának* markolatát. – Térdelj le, kutya, és ajánld föl a kardodat! Köztünk ez az egyetlen kapcsolat, ami létrejöhet. A nagyapád még vazallusa volt a nagyapámnak!

– Ha nem engeded el a fegyverem, ujjanként töröm el azt a csinos kis kezedet.

A puhán ejtett mondatban hatalmas fenyegetés ült, Taina azonban nem eresztette el a *katanát*. Összesimulva álltak, ám farkasszem néztek a tükörben, keményen. Taina hiába tudta, hogy a másik erősebb, hiába tudta, hogy akár a csigolyáját is megroppanthatja, nem bírta meghátrálni, nem bírta megalázkodni. A határt meg kell húzni, és bár arra nevelték, hogy a nád bölcsességében meghajlik az erőszakos szél előtt, a flottánál azt sulykolták belé, hogy egy tiszt akkor is irányban tartja a hajót, ha nehéztüzérséggel lövik. Kerül, amibe kerül.

Fájdalmat várt. Alattomos mozdulatot, amit nem vesznek észre a boltban bámészkodók, és a csont reccsenését. Egy harcossal senki nem viccelhet, a samurájok felette állnak a polgári törvényeknek, csak a csapat vezetője büntetheti meg őket. Az Illatos bolygók azért gazdagok és viszonylag önállóak, mert harcosokat adnak „kölcson” igen magas összegű „ajándék” fejében a nagy Házaknak.

– Bátor vagy, de gyenge, Tainasa-san – mondta érzelemmentesen a férfi. – A kettő együtt halálhoz vezet.

– Már voltam halott. Újraélesztettek, de ki tudja, meddig maradok. Az élet túl rövid az önárulásra, Aguri-san, Sezi úrnő majd vezet a lépteimet.

– A hit nem ment meg.

– Ott volt velem a harcban, hallottam a nevetését. Ölj meg, ha zavarlak, és majd felelj tettedért az Ősök előtt!

Aguri váratlanul elvette a fehér ruhát a lány nyaka elől, és elengedte őt.

Taina értetlenül megfordult, most szemben álltak, és Aguri illetlenül közel lépett hozzá. Akik nézték őket, azt hihették, talán meg akarja csókolni, ahogy lenéz rá. Az arcába hullott egy szőke tincs, csalókan meglágyítva jóképű, de kemény vonásait.

– Ha átadod a naplót és a köveket, visszamehetsz az űrbe, Tainasa-san. Sezi-sensei kedvéért kimentelek innen. Kilépsz a flottától, és elrejtelek egy távolabbi naprendszerben.

– Kimentesz? – Taina szeme megrebbent, nem értette a dolgot.

– Hogy lehetsz katonaként ennyire vak? A kúria őrségét megduplázták, fogoly vagy. Leütöttem a kíséroidet, azért tudunk beszélni. Nekünk csak Sezi úrnő öröksége kell, de a nagyapádat te érdeklek, soha többet nem enged el.

– Miért, Aguri-san?

Aguri összeráncolta a homlokát:

– Ne csinálj úgy, mintha nem értenéd, Tainasa-san! Tedd, amit mondok, és élve maradsz.

Taina lehajtotta a fejét, hirtelen nagyon fáradtnak érezte magát. Mindig voltak furcsa dolgok a kúrián, de mióta hazajött, rengeteg különös apróságba botlott. Tényleg túl sok fegyveres van a birtokon, és valóban egy civil ruhás Mamamotót látott az imént.

Mit tegyen? Sezi úrnő öröksége nem csak tárgy, nem adhatja át, elárulná vele az Ősanyát. De ha csapdába került, és egyedül van, akkor ez józan megoldás lenne, sőt, valószínűleg az egyetlen jó megoldás. Bárcsak Calderon kapitány itt lenne! Ő tudná, mit tegyen, ő átlátná a szándékokat és a helyzetet.

Mit akar tőle nagyapa? Ez a fő kérdés.

Aguri az álla alá nyúlt, és felemelte a fejét, mint valami *dorama* nyálas főszereplője, amin hétvége tulinányok sóhajtoznak. Távolabbról tényleg felhangzott Mariko, és egy boltos lány „ó” felkiáltása. Bizonyára már tucatnyian lesték a szőke szamurájt, és a romantikusnak tűnő jelenetet. Nem is sejtették, hogy mi folyik előttük.

– Ne félj, mellettem biztonságban vagy. Csak add ide, ami a miénk.

Taina mélyen a szamuráj szemébe nézett, hadd örüljön a távolabb bámészkodó két húga, és hadd meséljenek szerelmi jelenetről, politikai vita helyett odahaza. Nem bízott Aguriban, és nehezen hitte, hogy a saját családja ellene fordul, még akkor is, ha egy *szoto* gyereke volt, vagy akár egy áruló család lánya. Ehhez igen nagy személyes vétség kellene, márpedig ő nem követett el semmit. Hogyan lenne fogoly a saját családjánál?

– Nem érdekel a napló körüli nyavalygás, sem ez a nevetséges házasság. Katona vagyok! Azt teszek, amit akarok.

– Nem jutsz ki a bolygóról, az űrkikötőket figyelik.

– Ostobaság! Négy nap múlva elmegyek ebből a bolondokházából, két hét múlva kitüntetnek.

Aguri lehajolt, szája szinte súrolta Taina száját:

– Négy nap múlva a lábamat csókolgatod, hogy mentselek meg.

– Fogadjunk? Ha kijutok, akkor térdre borulsz előttem!

– Legyen! Sőt, felajánlom a kardomat is. – Aguri nevetett, majd meglóbálta a kezében tartott fehér ruhát. – Ezt megveszem neked. Majd ebben temettetlek, csinos hullá lesz, Tainasa-chan.

Nem várt választ, jókedvűen az elpiruló boltos kisasszonyhoz ment, és rendezte a számlát, majd a ruhát otthagya a pulton.

Taina nyugtalanul nézett utána. Ha igaz, amit a férfi mond, akkor esélye sincs. Kérdés, igaz-e.

Négy nap. Talán ennyi ideje maradt.

De miért? Mi folyik itt?

* * *

Oregon admirális az irodájában az ablaknál állt. Szerette az úrálomlás látványát, az ég kék háttere előtt felszálló hajókat, melyek zaját a hangszigetelés miatt nem hallotta, de az épület halványan megremegett, valahányszor távozott vagy érkezett egy-egy hatalmas, ezüst testű monstrum.

Visszavágott az űrbe, a régi kapitányi székébe, a vezérlőterem egyszerű, fémes világába, ahol annyira nyugodt volt az élet, nem szótt át mindent a politika. Találkozott Őfelségével... Valaha élete álma volt. Valaha ölni tudott volna azért, hogy szemtől szemben állhasson vele. Pár napja ennél is többet kapott, Őfelsége megszólította.

Oregon nyelt egyet. Az emlék több volt, mint kellemetlen.

A Wellston roncsához odahajózott a császár, ez az alacsony, látszólag jelentéktelen, petyhüdt arcú öregúr a furcsa szagú, jakvajvas teájával, a folyosó plafonján himbálózó barna fa szélcsengőkkel, melyek mellé apró ventilátort tettek, hogy megfelelően csilingeljenek.

Nem, Őfelsége nem az, akivel az ember másodszor is szívesen találkozna. Amikor áthívatta a császári hajó rusztikus, gyékényszőnyegekkel borított termébe, egy emelvényen ült, látszólag szelíden, törökülésben. Mellette állt a két nagy Ház vezetője, és Oregon megdöbbenve látta a máskor nagyhangú Fay tengernagyot némán, felrepedt szájjal, és vele szemben a büszke Ferrero gróftól bohém meleg művészként viselkedni. A félelem fojtogatóan megülte a szokatlanul

hűvös termet. Egyik nemes sem látszott szokott önmagának, mindketten az életükért küzdöttek.

Vajon jól felelt a császár kérdésére?

Oregon admirális mélyet sóhajtott, ahogy az úrkikötő gyönyörű, ezüstös hajóit nézte. Az úr olyan nyugodt, annyira egyszerű. Bár csak ott lehetne!

– Uram?

Oregon admirális megfordult. Beller állt az iroda ajtajában. A szőke nő sokat fogyott egy hét alatt, és bár a kollégák azt hitték, a fegyelmi miatt, amit kapott, mert visszahívta az automatikus vészjelzés után a Wellstont, Oregon pontosan tudta, hogy a lányt az viselte meg, hogy kedvenc kapitányát kis híján megölette.

– Bocsásson meg, uram, de nem jó a Wellston névlistája, amit a sajtónak kell küldenem.

Névlista. A túlélők és halottak névsora, kiegészítve az elhunyt kommandósokkal. Mennyi ember. Mennyi halott! Oregon admirális összeszorította a száját, és Terra tábornokra gondolt. A felettese kitüntetést fog kapni a tömeggyilkosságért. Az ő ötlete volt, hogy a Wellston csali legyen.

– Mi a gond a listával, Beller?

– Nincs rajta Calderon kapitány neve, uram.

– Én húztam ki. Ha bárki érdeklődne, akkor azt mondja, nem tud semmit, és majd utána néz. Megértette?

– Igen, uram. – Beller vékony hangon felelt. – Megkérdezhetem, hogy miért, uram?

– Nem. És semmilyen információt nem adhat ki a kapitányról, világos? Ha megteszi, nem ússza meg egy fegyelmivel.

Fay tengernagy és Eterno Ferrero gróf megegyezett, hogy Calderon személye maradjon titok, de ezt Bellernek nem kell tudnia.